

Περιεχόμενα

1. Η ΚΥΠΡΟΣ ΑΠΟΚΤΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΗΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 08/11/2020 σελ. 1, 15

2. ΣΕ ΠΟΡΕΙΑ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΓΣΟ

ΧΑΡΑΥΓΗ 08/11/2020 σελ. 28

1. Η ΚΥΠΡΟΣ ΑΠΟΚΤΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΗΣ

Μέσο: Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ημ. Έκδοσης: . . .08/11/2020 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .08/11/2020

Σελίδα: 1

60 ΧΡΟΝΙΑ Κ.Δ.

Η Κύπρος αποκτά το πανεπιστήμιό της

Επί της προεδρίας του Γιώργου Βασιλείου η Κύπρος, μετά από σχεδόν 30 χρόνια συζητήσεων το 1989 αποκτά το δικό της αυτόνομο Πανεπιστήμιο. Υποδέχθηκε τους πρώτους φοιτητές τον Σεπτέμβριο του 1992 και έδωσε τα πρώτα πτυχία το 1996. **Σελ. 15**

Αφετηρία για νέες κατακτήσεις και πρόοδο

Το Πανεπιστήμιο Κύπρου ιδρύθηκε το 1989, μετά από σχεδόν τριάντα χρόνια συζητήσεων, επί προεδρίας Γιώργου Βασιλείου

Του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΟΥΡΟΥΠΑΚΗ

Το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '80 μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι ήταν μία περίοδος ανανέωσης και ανοίγματος σε πολλά επίπεδα. Ένα από αυτά ήταν και η δημιουργία του Πανεπιστημίου Κύπρου, το οποίο, μετά από πολλές συζητήσεις και διαφωνίες, ιδρύθηκε το 1989.

Ο Γιώργος Βασιλείου στις 17 Οκτωβρίου 1992 θα εγκαταστάσει το Πανεπιστήμιο Κύπρου, το οποίο πέρασε από μύριες ώρες συμπληγάδες.

17 Οκτωβρίου 1992, τέσσερα χρόνια μετά την ανάδειξη του στην προεδρία της Δημοκρατίας, θα εγκαταστάσει το Πανεπιστήμιο Κύπρου, το οποίο πέρασε από συμπληγάδες, έως ότου γίνει κατορθωτή η ίδρυσή του. Ο πρόεδρος Βασιλείου είπε στην ομιλία του: «[...] Η εκκλήρωση αυτού του οράματος αποτελεί σήμερα σταθμό στην ολοκλήρωση της πορείας της κυπριακής κοινωνίας προς την πρόοδο. Είμαι βέβαιος ότι θα αποτελέσει ταυτόχρονα αφετηρία για νέες κατακτήσεις που θα ωθήσουν την πατρίδα μας στη θέση που δικαιωματικά της ανήκει στη σύγχρονη ευρωπαϊκή οικογένεια λόγω της πλούσιας ιστορίας και του πολιτισμού της».

Το 1978 το Υπουργικό Συμβούλιο στη συνεδρίασή του της 21ης Δεκεμβρίου αποφάσισε την ίδρυση Πανεπιστημίου. Πράξη που τελικά έγινε πραγματικότητα μετά από 11 χρόνια, το 1989.

Ηδη από την εποχή της Ανοικτοκρατίας (δεκαετία του 1930) εθεωρείτο από τους Βρετανούς απαραίδεκτο να μην παρέχεται πρωτοβάθμια εκπαίδευση στην Κύπρο. Ωστόσο, καμία συγκεκριμένη πρωτοβουλία δεν αναλαμβάνονταν προς την κατεύθυνση της ίδρυσης ανώτατου

εκπαιδευτικού ιδρύματος. Οι αντιδράσεις κυρίως από συντηρητικούς κύκλους εδράζονταν στην πεποίθηση ότι η δημιουργία Πανεπιστημίου θα απειλούσε την ελληνικότητα της νήσου. Οι μόνες εκπαιδευτικές δομές ανώτερης εκπαίδευσης δημιουργήθηκαν λίγο πριν από την ανεξαρτησία και κατά τη

δεκαετία του 1960 (Παιδαγωγική Ακαδημία Κύπρου για τους Ε/κ και το αντίστοιχο Τουρκοκυπριακό Κολλέγιο Διδασκάλων, Νοσηλευτική Σχολή, Ανώτερο Τεχνολογικό Ινστιτούτο, Δασικό Κολλέγιο κ.λπ.). Τη δεκαετία του 1960 έγιναν μάλιστα και συζητήσεις για τη δημιουργία δικονομικού πανεπιστημίου,

που όμως δεν είχαν καμία κατάληξη. Οι συζητήσεις για τη δημιουργία πανεπιστημίου στην Κύπρο συνεχίζονταν στις δεκαετίες του 1960 και 1970 μέσω επιτροπών, της Βουλής αλλά και διά του Τύπου, χωρίς ωστόσο να καταλήγουν πουθενά. Το 1976 ο πρόεδρος Μακάριος με απόφαση του Υπουργικού διόρισε

τη Διυπουργική Επιτροπή Μελέτης Ιδρύσεως Πανεπιστημίου (ΔΕΜΠ) ώστε να μελετηθεί το ζήτημα. Εν τέλει, το 1978 το Υπουργικό Συμβούλιο στη συνεδρίασή του της 21ης Δεκεμβρίου αποφάσισε την ίδρυση Πανεπιστημίου. Πράξη που τελικά έγινε πραγματικότητα μετά από 11 χρόνια, το 1989.

Από την ίδρυση ως τη λειτουργία τέσσερα χρόνια

Ο πρόεδρος Γιώργος Βασιλείου, όπως αναφέρει στο βιβλίο του, κατά την τελετή εγκατάστασής του στο προεδρικό αξίωμα, στις 28 Φεβρουαρίου 1988 τόνισε ότι μία από τις προτεραιότητές του ήταν η ίδρυση και λειτουργία, το 1990, αυτόνομου και υψηλού επιπέδου κυπριακού πανεπιστημίου. Πράγματι, στις 26 Μαρτίου 1988 ο πρόεδρος Βασιλείου αποφάσισε τον διορισμό Προπαρασκευαστικής Επιτροπής υπό την προεδρία του υπουργού Παιδείας, Ανδρέα Φιλίππου και μετά από σχεδόν έξι μήνες, τον Σεπτέμβριο του 1988 η Επιτροπή υπέβαλε την έκθεσή της και στη συνεδρία του Υπουργικού Συμβουλίου της 3ης Νοεμβρίου 1988 ενέκρινε το νομοσχέδιο για ίδρυση του Πανεπιστημίου Κύπρου. Στις 8 Νοεμβρίου το σχετικό νομοσχέδιο κατατέθηκε στη Βουλή των Αντιπροσώπων και καθορίστηκε το χρονοδιάγραμμα που θα επέτρεπε τη λειτουργία των πρώτων τμημάτων τον Σεπτέμβριο του 1990. Ωστόσο, οι συζητήσεις για ακόμη μία φορά ήταν ατέρμονες,

αφού και πάλι αναβίβηκαν διάφορα ζητήματα περί απειλής της ελληνικότητας. Σε αυτές τις πρώτες συζητήσεις στη Βουλή, που κράτησαν επτά μήνες, από τον Νοέμβριο του 1988 έως τον Μάιο του 1989, κυριάρχησαν, μεταξύ άλλων, η γλώσσα διδασκαλίας. Ο υπουργός Παιδείας της κυβέρνησης Βασιλείου, απαντώντας στον πρόεδρο της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Παιδείας και στέλεχος του ΔΗΚΟ Ανδρέα Ψυλλίδη για το ποια θα ήταν η γλώσσα του Πανεπιστημίου είπε: «[...] όπως είναι γνωστό, επίσημες γλώσσες της Κυπριακής Δημοκρατίας είναι η ελληνική και η τουρκική. Είναι κατά συνέπεια αυτονόητο ότι επίσημες γλώσσες του Πανεπιστημίου Κύπρου είναι η ελληνική και η τουρκική, αφού στο νομοσχέδιο δεν προνοείται διαφορετικά».

Για την καθυστέρηση στην ίδρυση του Πανεπιστημίου Κύπρου ο αντιπρόεδρος του Πανεπιστημίου Αθηνών και μέλος της Προπαρασκευαστικής Επιτροπής Γ. Φυλίκου σημειώνει σε επιστολή του

Οι εκπρόσωποι των κομμάτων παρουσιάστηκαν ένθερμο υποστηρικτές της ίδρυσης, τονίζοντας όλοι ότι η καλωσοργία και όλα τα εμπόδια ήταν αποτέλεσμα ιδεοληψιών και πολιτικών σκοπιμοτήτων.

νη/νίος 10 Μαΐου 1989 εκ μέρους των καθηγητών ελληνικών πανεπιστημίων: «Ως μέλη της Επιτροπής [...] παρακολουθούμε με ανησυχία την καθυστέρηση για την ψήφιση του σχετικού νομοσχεδίου από την Κυπριακή Βουλή. [...] γι' αυτό παρακαλούμε να εξοσκώσετε την επιτροπή σας ώστε ο χαρακτηρισμός Πανεπιστημίου της Κύπρου να είναι αυτός ενός ιδρύματος πολύ υψηλού επιπέδου και πραγματικά αυτόνομου όπως καθορίστηκε με την εν-

τολή προς την Προπαρασκευαστική Επιτροπή και όπως όλα τα μέλη της Επιτροπής αυτές έχουμε οραματισθεί».

Τελικά, η Ολομέλεια της Βουλής ψήφισε ομόφωνα τον Νόμο περί Πανεπιστημίου Κύπρου στις 13 Ιουλίου 1989. Στις ομιλίες τους οι εκπρόσωποι των κομμάτων παρουσίασαν ένθερμο υποστηρικτές της ίδρυσης, τονίζοντας όλοι ότι η καλωσοργία και όλα τα εμπόδια ήταν αποτέλεσμα ιδεοληψιών και πολιτικών σκοπιμοτήτων. Έναν περίπου μήνα μετά, στις 10 Αυγούστου 1989, το Υπουργικό Συμβούλιο προχώρησε στον διορισμό Προσωρινής Διοικούσας Επιτροπής, αποτελούμενης από διεθνούς κύρους καθηγητές πανεπιστημίων της Ευρώπης και των Ηνωμένων Πολιτειών.

Τελικά το όραμα έγινε πραγματικότητα στις 14 Σεπτεμβρίου του 1992, όταν οι 486 φοιτητές έγιναν δεκτοί για το ακαδημαϊκό έτος 1992/1993. Το Πανεπιστήμιο Κύπρου απένευσε τα πρώτα πτυχία το 1996.

Το Πανεπιστήμιο Κύπρου σήμερα

Σήμερα το Πανεπιστήμιο Κύπρου προσφέρει σειρά από προπτυχιακά, μεταπτυχιακά και επαγγελματικά προγράμματα σπουδών (8 σχολές, 22 τμήματα, 11 ερευνητικές μονάδες, 2 ινστιτούτα και 15 οργανωτικές οντότητες). Κατά την περίοδο 1996-2016, αποφοίτησαν 16.193 προπτυχιακοί, 185 με Δίπλωμα Μηχανικού ή Αρχιτέκτονα, και 5.296 μεταπτυχιακοί (4.831 Μάστερ και 465 διδακτορικοί) φοιτητές. Έχει αναπτύξει έντονη ερευνητική δραστηριότητα (Βασική και εφαρμοσμένη) σε ολόκληρο το εύρος των γνωστικών αντικειμένων. Στελεχώνεται από 356 μέλη ακαδημαϊκού προσωπικού, 57 μέλη Ειδικού Εκπαιδευτικού Προσωπικού, 190 ειδικούς επιστήμονες και 465 μέλη διοικητικού προσωπικού. Οι οργανωτικές οντότητες στεγάζονται στην Πανεπιστημιούπολη, στους χώρους της πρώην Παιδαγωγικής Ακαδημίας και του Σιακόλειου Εκπαιδευτικού Κέντρου Κλινικής Ιατρικής (πρώην Νοσηλευτικής Σχολής), σε μέρος κτι-

ριακού συγκροτήματος στα Λασιό, σε κτήρια στην εντός των τειχών πόλη της Λευκωσίας, καθώς και σε ένα σημαντικό αριθμό κτηρίων διασκορπισμένων στην ευρύτερη περιοχή της Λευκωσίας. Υποστηρίζει οικονομικά κατά 57% από κρατική χρηματοδότηση και κατά 43% από ίδια έσοδα. Παρέχει ιόρρωπη με δωρεάν φροντίση για σπουδές προπτυχιακού επιπέδου και με επιχορηγημένα διδάκτρα για σπουδές μεταπτυχιακού επιπέδου. Επιπλέον ζητά άμεσα από τις τρέχουσες πολιτικές και οικονομικές συνθήκες στην Κύπρο. Από την ίδρυσή του, το 1989, το Πανεπιστήμιο Κύπρου διανύει μια συνεχή επιστημονική οδοί που είναι προσφάτως διεθνείς κατατάξεις να το κατατάσουν στην 350η έως 400η θέση διεθνώς (Times Higher Education World University Rankings, 2015) και στα πρώτα 60 των Πανεπιστημίων με λιγότερα από 50 χρόνια ζωής. Διοικείται από τη Συγκλήτου, στην οποία εκπροσωπούνται οι Σχολές, και το Συμβούλιο.

2. ΣΕ ΠΟΡΕΙΑ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΓΣΟ

Μέσο: ΧΑΡΑΥΓΗ

Ημ. Έκδοσης: . . .08/11/2020 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .08/11/2020

Σελίδα: 28

Σε πορεία συντήρησης και ανάδειξης το στάδιο του ΓΣΟ

Προκήρυξη προσφορών για αναβάθμιση και αξιοποίηση υποδομών και εγκαταστάσεων

Κάποιες πρωτοβουλίες που είχαν αναληφθεί τον τελευταίο χρόνο από το Δήμο Λεμεσού και άλλους αρμόδιους φορείς, ώστε να εκλείψει η τραγική εικόνα που παρουσιάζει τα τελευταία χρόνια το ιστορικό στάδιο του Γυμναστικού Συλλόγου Ολύμπια (Φυτίδειο Αθλητικό Κέντρο ΓΣΟ) και μέσα από τον εξωραϊσμό των χώρων του να αναδειχθεί και να αξιοποιηθεί, φαίνεται ότι, έστω και με μεγάλη καθυστέρηση, θα αρχίσουν να αποδίδουν, ώστε αυτό το σημείο αναφοράς της πόλης να καταστεί, επιτέλους, ενεργό και προστό κυρίως για τους κατοίκους αλλά και για ξένους επισκέπτες μέσα από την ουσιαστική σύνδεση του με το ευρύτερο παραλιακό μέτωπο της Ακτής Ολυμπίων.

Όπως είναι γνωστό, το στάδιο του ΓΣΟ, που για πολλές δεκαετίες αποτελούσε το μοναδικό χώρο των αθλητικών δραστηριοτήτων της Λεμεσού (διοργάνωση αγώνων στίβου, προπονήσεις και αγώνες των ποδοσφαιρικών σωματείων της πόλης κ.λπ), μετά την κατεδάφισή του (αφού στο μεταξύ είχε κατασκευαστεί το Τσίρειο Στάδιο) προστέθηκαν σε αυτό κάποιοι παρακείμενοι ανοικτοί χώροι οι οποίοι δωρήθηκαν από τη Νίκη Φυτίδου (εξ ου και μετονομάστηκε σε Φυτίδειο Αθλητικό Κέντρο) και ακολούθησε η κατασκευή σύγχρονων εγκαταστάσεων που περιλάμβαναν γήπεδα βόλεϊ και μίνι φούτμπολ, εσωτερικές εγκαταστάσεις γυμναστικής και άλλες συναφείς υποδομές υπηρεσιών για τους αθλούμενους, ενώ εξωτερικά δημιουργήθηκε παιδότοπος και χώροι οι οποίοι κατά καιρούς λειτουργούσαν σαν καφετέριες.

Εγκαταστάσεις όμως και υποδομές οι οποίες δεν αξιοποιήθηκαν στο βαθμό που θα έπρεπε. Για κάποιο χρονικό διάστημα οι αθλητικοί χώροι είχαν παραχωρηθεί στο ΤΕΠΑΚ για χρήση από τη φοιτητική κοινότητα, κάτι όμως που, όπως αποδείχτηκε, δεν λειτουργούσε. Αποτέλεσμα αυτής της αδράνειας ήταν να παρουσιάζουν οι εγκαταστάσεις και ο ευρύτερος χώρος

του ΓΣΟ εικόνα εγκατάλειψης.

Τα προβλήματα και η επεικώς απαράδεκτη κατάσταση στην οποία αφήθηκε το ΓΣΟ τέθηκαν επανειλημμένα σε συσκέψεις του Δήμου Λεμεσού με τον ΚΟΑ αλλά και το ΤΕΠΑΚ στις οποίες λήφθηκαν κάποιες αποφάσεις με στόχο τη διατήρηση του αθλητικού χαρακτήρα του χώρου και την περαιτέρω ανάδειξή του μέσα από την επέκταση και τον εμπλουτισμό της αθλητικής υποδομής, ώστε να καταστεί ο ευρύτερος χώρος προστός και ελκυστικός.

Την περασμένη εβδομάδα, σε σύσκεψη της Διαχειριστικής Επιτροπής του Δήμου Λεμεσού στην οποία μετείχαν και εκπρόσωποι του ΚΟΑ και του ΤΕΠΑΚ, αποφασίστηκε η προκήρυξη προσφορών σε δύο φάσεις για τους εξωτερικούς χώρους και τα γήπεδα του Φυτίδειου Αθλητικού Κέντρου ΓΣΟ. Η πρώτη φάση θα γίνει μέσα σε αυτόν το μήνα και αφορά στην επιδιόρθωση και αναβάθμιση των εξωτερικών χώρων και των γηπέδων, ενώ η δεύτερη φάση θα αφορά στα κτίρια.

Με βάση συμφωνία που έγινε πριν από ένα χρόνο μεταξύ Δήμου, ΚΟΑ και ΤΕΠΑΚ, τη διαχείριση του ΓΣΟ θα έχουν για περίοδο δέκα χρόνων, με ανανέωση ανά πενταετία, ο Δήμος και το ΤΕΠΑΚ. Ειδικότερα, το Πανεπιστήμιο θα διαχειρίζεται τις αθλητικές υποδομές για χρήση από φοιτητές και πολίτες, ενώ ο Δήμος θα αναλάβει τη διαχείριση των υπόλοιπων χώρων, συμπεριλαμβανομένου και του Αθλητικού Μουσείου που θα δημιουργηθεί για να στεγάσει την πλούσια πορεία που είχε η Λεμεσός τα τελευταία 150 χρόνια στα αθλητικά δρώμενα τόσο στην Κύπρο όσο και διεθνώς.

Το κόστος των έργων που προγραμματίζονται, σύμφωνα με τον δήμαρχο Νίκο Νικολαΐδη, θα καλυφθεί μέχρι ενός σημείου από το κονδύλι του 1,5 εκατομμυρίου ευρώ που παραχώρησε η κυβέρνηση και το όποιο υπόλοιπο ποσό χρειαστεί θα καλύπτεται είτε από το Δήμο είτε από το

ΤΕΠΑΚ, ανάλογα σε ποιον θα εμπίπτει ο χώρος όπου θα γίνονται τα έργα.

Ένας και πλέον αιώνας λαμπρής ιστορίας

Να θυμίσουμε ότι ο Γυμναστικός Σύλλογος «Τα Ολύμπια» είναι συνυφασμένος με την οργανωμένη αθλητική ιστορία και δραστηριότητα της Λεμεσού για περισσότερο από έναν αιώνα. Από εδω ξεκίνησαν την καριέρα τους οι περισσότεροι από τους καλύτερους αθλητές, οι οποίοι με τη συμμετοχή τους σε παγκόσμιες αθλητικές διοργανώσεις, όπου και διακρίθηκαν, τίμησαν διεθνώς την Κύπρο.

Είναι ο αρχαιότερος αθλητικός σύλλογος της Κύπρου και ο δεύτερος αρχαιότερος σύλλογος στον ελληνικό χώρο μετά τον «Πανελλήνιο». Ιδρύθηκε το 1892 από τοπικούς παράγοντες της Λεμεσού, όπως οι Ανδρέας Θεμιστοκλέους, Ιωάννης και Αριστόδημος Κυριακίδης, Ν. Κλ. Λανίτης, Χριστόδουλος Σιώζος και Ηρακλής Σκυριανίδης.

Το στάδιο του ΓΣΟ κατασκευάστηκε το 1898 και λειτουργούσε ένα χρόνο αργότερα με τη διοργάνωση των Ζων Παγκύπριων Αγώνων Στίβου. Εκτός από τη διοργάνωση αθλητικών αγώνων, φιλοξενούσε και άλλες σχολικές και κοινωνικές εκδηλώσεις της Λεμεσού όπως τα Ανθεστήρια.

Στους πρώτους Ολυμπιακούς Αγώνες το 1896 στην Αθήνα ο ΓΣΟ κέρδισε και το Χρυσό Μετάλλιο στους αγώνες με πιστόλι με τον Ιωάννη Φραγκοΰδη. Από τότε ανέπτυξε έντονη δραστηριότητα, τόσο στην Κύπρο όσο και στην Ελλάδα. Το 1925 οργάνωσε και φιλοξένησε το πρωτάθλημα των Πανελλαδικών Αγώνων Στίβου και το 1928 καθιέρωσε τους Παγκύπριους Αγώνες Σκολείων. Το 1929 ο ΓΣΟ προχώρησε σε μια επαναστατική για τα τότε χρόνια κίνηση, επιτρέποντας τη συμμετοχή γυναικών στους αγώνες. Πρώτη αθλήτρια ήταν η Δομνίτσα Λανίτου, η οποία έλαβε μέρος και στους Ολυμπιακούς του 1936.